

Moartea lui Don Juan

Alina Cristian

Moartea lui Don Juan

Destinul cere plată
tributul unei vieți
să te închini în fața
a tot ce înțelegi...
să lași iubiri trecute,
să ștergi ce-i în prezent
să îți urmezi destinul,
chiar dacă nu e drept.

Așa veni și clipa
chemării din Neant
ca să mai ia un suflet
ce mult l-a așteptat...
ce l-a pândit o viață
din negura de fum,
acum venit-a rândul
să-l ia de pe Pamânt.

Și singur în odaie,
în camera ca fumul
stătea culcat pe pernă,
Don Juan, muribundul...
înconjurat de umbre,
fantasme din trecut
vedea femeii cu sute,
ce îl chemau de sus.

Și în tăcerea sumbră
ce-i respecta suspinul
erau atâtea lucruri
ce-ar fi putut să-l țină...
dar moartea nu pricepe,
când sufletu-i dorește
cu sărutarea ei de gheață
deja te-a osândit.

Perdele de mătase,
tablouri de demult
păstrau doar amintiri
cu nume din trecut...
atâtea chipuri șterse

și totuși îndrăgite
se perindau prin față
ca el să țină minte.

Și își trăise viața,
sub chipuri diferite
el cunoscuse poate
și locuri nepermise...
dar tot ce îi lipsise
"grăuntele de fier"
avea să-l dobândească
în ceasul cel suprem.

Femeile-l iubeau,
bărbații îl urau
prieteni trădați,
acum îl ocoleau...
făcuse numai rău,
era un țel al său
dar crudul său destin
îl aștepta drept chin.

Din unda subterană
se auzi un glas
mai fioros ca gheața,
părea că e din Neant...
Don Juan tresări,
dar nu putu striga
Căci visul nu muri,
încă se derula.

"Inteligența-i aur
, sufletu-ți e aramă,
voința este fierul,
inima-ți e povară"
așa gândea Don Juan,
cu chipul mult prea alb...
se-apropia și clipa
ce-l va lua în Neant.

Și-n semiîntunericul dulce
de ametist topit
femei dansau în cercuri,
prea mult se învâртеau...
țipa să înceteze,
dar dansul continua
sărmanul muribund
simțea că se-nvâртеa.

Noaptea cădea ca păcura,
Luna se ridica la Zenit
împletind zarea
în fir de beteală...
Bruma morții
îi incoțoșă mintea subit
iar pendula rascolea
tăcuta sminteală.

În toată viața sa,
a cultivat femeia
i s-a părut un studiu
capabil de urmat...
și-a cunoscut și doamne
și tinere copile
însă întotdeauna,
pe toate le-a uitat.

Dar nu gândi prea mult,
căci gândul îi fu rupt
și-nvăluită-n fum
veni Moarte curând...
cu ochi speriați și tulburi,
el o privi ca mut
femeia cu suflarea de gheață,
l-a luat cu un sărut.

La poarta Paradisului
de suflete pierdute
femei îngenuncheate
priveau cu nerăbdare...
înfometate toate
de cel care sosea
să le iubească iar,
la fel ca-n lumea sa.

Martir al libertății,
Spartacus sta legat
încătușat în lanțuri
ce îl strângeau treptat...
șuvoaiele de ape
a Stixului turbat
păreau că se topesc
și iarași clocotesc.

Chiar Charon
luntrea își opri,
iar Cerber urlă

ca turbat...
Din somn etern
s-a ridicat
chiar Lete
care a uitat.

Și-așa înaintând Don Juan,
cu pasul temător
ajunse lângă un tron
din catran arzător...
învăluit în fum
de pucioasă și mister,
trona peste acest Paradis,
însăși Lucifer.

Și auzise Lucifer,
dorința mult prea arzătoare
când muribundul cel nebun
o spuse chiar cu voce tare...
și-n stană îl făcu pe loc,
nemaiputând să glăsuiască
iar ochii iubitelor femei,
priveau la chipul lui de piatră.

Și ce folos că-n viața sa,
era frumos, sclipind în Soare
dacă în clipa ce-a urmat,
nu a rostit un: "bun rămas"
degeaba a iubit femeia
și-a cultivat-o ani la rând
în clipa ceasului suprem,
el a plecat fără-un sărut.

-27 Mai 2015-